

eller indirekte at tage del i en nedbrydende aktivitet, og at man i hvert fald måtte kunne hindre tjenestemænd, der som følge af deres stilling eller forpligtelser havde til opgave at sikre gennemførelsen af regeringens politik, i at være medlemmer af organisationer af politisk karakter. Det blev af andre regeringsrepræsentanter fremført, at medens man skulle anerkende offentlige tjenestemænds ret til at organisere sig, var forholdet et andet, når det drejede sig om deres ret til at forhandle kollektivt.

Det andet spørgsmål drejede sig om forholdet mellem den i San Francisco vedtagne konvention nr. 87 om foreningsfriheden og beskyttelsen af retten til at organisere sig og det konventionsudkast, som nu blev behandlet.

I artikel 11 i San Francisco-konventionen fastsættes det, at „ethvert medlem af Den internationale Arbejdsorganisation, for hvilket konventionen er i kraft, forpligter sig til at træffe alle nødvendige og egnede forholdsregler til at sikre, at arbejdere og arbejdsgivere frit kan udøve retten til at organisere sig“. Der er ikke i denne artikel gjort nogen-
somhelst undtagelse for offentlige tjenestemænd — hvorimod konventionens artikel 9 indeholder visse særlige bestemmelser om de væbnede styrker og politiet —, og det blev derfor fra arbejdsgiverside og fra en række regeringsrepræsentanter hævdet, at en bestemmelse om nu at overlade til den nationale lovgivning at afgøre, i hvilket omfang den nye konventions bestemmelser skulle gælde for offentlige tjenestemænd — hvorom der var stillet forslag fra arbejdsudvalget — ville være uforenelig med den almindelige bestemmelse i San Francisco-konventionens artikel 11.

Kommissionen fandt anledning til at rådspørge Arbejdsbureauets juridiske rådgiver. Denne udtalte, at medens San Francisco-konventionen uden anden undtagelse end for de væbnede styrker og politiet fastslår det almindelige princip om foreningsfrihed og igennem sin artikel 11 pålægger de stater, der ratificerer konventionen, en forpligtelse til at tage alle nødvendige og passende forholdsregler for at sikre arbejdere og arbejdsgivere den frie udøvelse af deres ret til at organisere sig, beskæftigede det foreliggende udkast til konvention sig kun med en særlig side af retten til at organisere sig, nemlig med beskyttelsen af arbejdere imod handlinger, der rummede en forskelsbehandling af dem under deres beskæftigelse. Det ville derfor efter den juridiske rådgivers mening være muligt at lade San Francisco-konventionens bestemmelser finde anvendelse for kategorier af personer, som *ikke* blev beskyttet gennem den nye konvention, og der var således ikke nogen juridisk uoverensstemmelse mellem de to tekster.

Efter at der påny i arbejdsudvalget var gjort en række forsøg på nærmere at definere, hvilke offentlige funktionærer den nye konventions artikel 6 skulle tage sigte på, uden at der herved opnåedes enighed, og uden at det lykkedes at overbevise alle om, at der ikke ville være en modsigelse mellem de to konventioner, hvis man i den nye konvention optog en særlig bestemmelse, hvorved offentlige tjenestemænd blev underkastet en vis begrænsning i deres frihed til at organisere sig eller forhandle kollektivt, enedes man til slut om at formulere artiklen således, at den fastslog, at konventionen ikke omhandler den stilling, som offentlige funktionærer, der beskæftiges i administrationen af statens anliggender, har, og at den heller ikke kan fortolkes, som om den på nogen måde skadede deres rettigheder eller stilling.

Samtidig blev der som en ny artikel indsat en bestemmelse vedrørende de væbnede styrker og politiet svarende til artikel 9 i San Francisco-konventionen.

Artikel 7 i bureauets udkast indeholdt en særlig bestemmelse om medlemsstater, hvis territorium rummer store arealer, hvor den kompetente myndighed, som følge af den